

д) Накрай числителны: *ияшь, шесць седѣмь, осьмь, девяшь* и сложны-ты отъ тѣхъ.

В. Съгласны буквы.

304. Съгласны буквы: *б, г, д, ж*, повече-то пѣти на край рѣчь въ произношеніе-то чюжтъ ся като: *и, к, ш, ш* напр. рѣчи: *хлѣбъ, бѣлѣгъ, плодъ, мжжъ* въ произношеніе-то ся чюжтъ: *хлѣиъ, бѣлѣкъ, плошъ, мжшъ*. Въ такъвъ случай за да ся познае, гдѣ трѣбува да ся пише *б* намѣсто *и*, гдѣ *г* намѣсто *к*, гдѣ *д* намѣсто *ш*, гдѣ *ж* намѣсто *ш*, и наопаки, измѣнявамы (чрѣзъ склоненіе или спряженіе) рѣчь-тѣ така, что-то слѣдъ съмнителны-ты буквы да дойде нѣкоя гласна и тогава ся познава, каква съгласна ще ся употрѣби; напр. горѣказаны-ты рѣчи, ако ся измѣнятъ на *хлѣбове, бѣлѣзи, (бѣлѣжихъ), плодове, мжжіе*, разумѣва ся, че щѣтъ ся пишѣтъ: *хлѣбъ, бѣлѣгъ, плодъ, мжжъ*.

305. Буква *в*, въ нѣкои рѣчи чюе ся като *ф*, коѣ-то нѣма въ сѣщы бѣлгарескы рѣчи, затова трѣбува да пишемъ: *хвала, хващамъ, врьгамъ, врьчѣжъ, цѣвшѣ* а не *фала, фащамъ, фрьгамъ, фрьчѣжъ, цѣфшѣ*.

306. Буква *ш*, въ произношеніе-то нѣкой пѣтъ верѣдъ рѣчь, а повече-то на край рѣчь, ако и да ся не чюе, въ писмо трѣбува да ся пише, така пишѣте: *милошь, сшарось, сшрина, сшрана*, а не *милось, сшарось, срина* и пр. Наопаки: *срамъ, сьрна* а не *сшрамъ, сшьрна*.

307. Буква *з*, въ прѣдлогы: *въз, из, низ, раз,*